

at denne lille Paragraph ganske vist i sin Slutning indeholder den efter min Formening uopfyldelige Bestemmelse, at Fordelingen af den Halvpart, som skal bæres af vedkommende Egne, ordnes ved særlig Lov. Dermed slutter Paragraphen, men hvad indeholder den forresten? Foruden meget væsentlige Bestemmelser om, at Expropriationen overhovedet skal gennemføres i Henshold til Loven af 1845, at Taxationscommissionerne skulle sammensættes paa den og den Maade, indeholder Paragraphen Et, som jeg troer, det ærede Medlem ikke vil undvære, nemlig at Halvdelen af de Omkostninger, som medgaae til Expropriationen, skal tilbagebetales Statskassen. Hvis nu § 5 ikke var citeret i nærværende Lovforslag, vilde denne Tilbagebetalingspligt aldeles ikke komme til at paahvile vedkommende Egne. Jeg troer saaledes, at man ogsaa i dette Lovforslag med god Grund har citeret denne Paragraph. Det er tillige en Citation, som har faaet Hævd, idet den vil findes i Lov af 19de Januar 1863, i Lov af 11te Februar 1863, i Lov af 26de Mai 1866, kort sagt i alle de Jernbanelove, som slutte sig til Loven af 10de Marts 1861, og Bestemmelsen er, som det forekommer mig med fuld Rætte, uafhængig af, om nogen Indenrigsminister og Finantsminister ansee Bestemmelsen i Slutningen af Paragraphen, om Maaden, hvorpaa Fordelingen skal finde Sted, for gjenneførlig eller ikke. — Det ærede Medlem har paavist flere forskjellige Maader, hvorpaa det foreliggende Lovforslag kunde bringes i Forbindelse med det idag af mig i det andet Thing forelagte Lovudkast, saaledes at enten begge Loves Ikrafttræden i deres Heelhed indtraadte paa samme Tid, eller saaledes, at de væsentlige Bestemmelser i Lovforslaget om Jernbanernes Anlæg først traadte i Kraft, naar det andet Lovforslag var vedtaget. Det ærede Medlem er endogsaa, synes mig, gaaet saa vidt, at han vil gjøre Finantsministeren ansvarlig for, at Bestemmelserne i det ene Lovforslag virkelig ikke træde i Kraft, forinden det andet Lovforslag er vedtaget. Jeg beklager, at jeg i dette

som i flere andre Punkter langt fra kan være enig med, ja end ikke blot forstaae det ærede Medlem. Jeg behøver ikke at minde Thinget om, og det ærede Medlem har selv nævnt det, at et saadant Vilkaar ikke var knyttet til det oprindelige Lovforslag, men at Finantsministeren har knyttet det til den nu stete Tilspøining til Lovforslaget. Hvad skulde da nu berettigede det ærede Medlem til at gjøre Finantsministeren ansvarlig for, at denne Lov overhovedet ikke kommer til at træde i Kraft, forinden den anden Lov er udført? (Rieger: Pilebundet!) Det ærede Medlems Endringsforslag gaaer angt udover denne Grændse. Hvis han vilde holde denne Grændse, maatte han have foreslaaet, at kun forsaavidt denne Expropriations-Godtgjorelses-Lov ikke var vedtaget og stadfæstet inden 1ste Juli 1871, skulde det og det skee. Men det ærede Medlem har sagt den 1ste April 1869 og derved gjort den oprindelige og i mine Tanker faste og solide Deel af Lovforslaget, de to førstnævnte Baner, afhængig af en Detingelse, som, indtil der blev gjort dette Forsøg paa at knytte yderligere Tilspøininger til Lovforslaget, har været dette vedkommende, og jeg gjentager derfor, at jeg paa det Bestemteste maa modsætte mig, at denne væsentlige Deel af Lovforslaget — væsentlige, netop fordi den handler om det, der skal udføres i de første 3 Aar — bliver gjort i mindste Maade mindre sikker ved Tilspøiningen af saadanne Vilkaar. Paa eet Punkt synes dog det ærede Medlems Forslag at være moderatere end mine, idet jeg nemlig i det af mig forelagte Lovforslag om Godtgjorelse af Expropriationsudgifterne har foreslaaet, at den første Indbetaling til Statskassen skulde finde Sted allerede den 1ste October 1868, altsaa 1/2 Aar før den Termin, som det ærede Medlem har sat for Vedtagelsen af Loven om Tilbagebetaling.

Lehmann: Det forekommer mig, at ikke alene den Yttring, som den ærede Lovforslagsstiller særligt imødegik, men i Grunden hele Sagens Forhandling gennem begge Rigs-